

Miocardio

Direcció i guió: José Manuel Carrasco **País:** Espanya **Durada:** 77 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Marina Salas, Vito Sanz, Pilar Bergés, Luis Callejo... **Música:** Laro Basterrechea **Fotografia:** Alberto Pareja **Distribuïdora:** Syldavia Cinema **Estrena a Espanya:** 24/01/2025

No recomanada per a menors de 12 anys

Versió original en espanyol

SINOPSI

El Pablo està en crisi. Un matí en què toca fons, el seu telèfon sona misteriosament. És l'Ana, la noia que li va trencar el cor fa més de quinze anys. Al llarg d'una jornada, el Pablo podrà resoldre comptes pendents i acabar d'escriure un capítol de la seva vida... O potser no... (FilmAffinity)

CRÍTICA

21/11/2024 - La segona pel·lícula de José Manuel Carrasco reuneix Vito Sanz i Marina Salas per, entre l'humor i la malenconia, parlar de segones oportunitats, ferides obertes i crisis mentals i creatives

El miocardi és aquell múscul que envolta el cor, bomba la nostra sang i ens permet viure. També és el títol – ple de simbolisme– del segon llargmetratge de **José Manuel Carrasco**, *Miocardio*, que s'ha presentat dins de la nova secció Rampa del 21è Festival de Cinema Europeu de Sevilla. Els protagonistes són aquell actor que sembla un fill secret de Jack Lemmon i Woody Allen, és a dir, **Vito Sanz**, i una actriu brillant, musa del director, **Marina Salas**.

Tots dos desprenen química a *Miocardio*, però no sempre de la bona. Ja que, en la línia de parelles icòniques com Elizabeth Taylor i Richard Burton, Katharine Hepburn i Cary Grant o Tom Hanks i Meg Ryan, discuteixen força, en continus duels dialèctics i, a vegades, amb sobrada acritud. Perquè van ser parella, un va deixar l'altre i ara toca –esquivant rancúnies, fantasmes del passat i altres boniqueses– parlar d'allò, dir-se les veritats a la cara i intentar tancar velles ferides obertes.

Així, els 75 minuts d'aquest film transcorren en un parell d'escenaris: un plató de televisió i un pis lluminós i acollidor, però amb goteres i humitats. En el primer, l'escriptor que interpreta **Luis Callejo** (actor que ja va intervenir en els curtmetratges d'aquest mateix cineasta *Vida en Marte* i *Consulta 16*) respon a les preguntes d'una entrevista. A partir de les seves respostes, la càmera viatja en l'espai-temps fins a situar-se en el segon, on Vito Sanz es desperta amb una d'aquestes baixades que presagien la fi del teu món.

Però una trucada telefònica donarà un tomb a la seva trista i desesperada existència. I, a continuació, es presentarà a la porta l'Ana, encarnada amb energia per Marina Salas. Com no parlar llavors del passat, quan ella era una actriu amb el cap ple de somnis, i ell un escriptor a qui la crítica li va atorgar la gastada etiqueta de "jove promesa": la mateixa que, amb el temps, s'ha quedat ridículament enquistada (ja que no ha tornat a publicar res).

A partir d'aquí Carrasco desplega la seva demostrada destresa per escriure diàlegs enginyosos i enfrontar dos personatges que, basculant entre la comèdia i el drama, s'escupen a la cara veritats, retrets i altres boniqueses, alimentades després d'anys de silenci i distanciament. Un retrobament que té gust de ràbia, rancúnia i nostàlgia. I que el cineasta, com en un bucle infinit o l'enèsima versió del dia de la marmota d'*Atrapado en el tiempo*, arriba a repetir fins a quatre vegades per il·lustrar les diferents oportunitats que, a vegades, pot regalar la vida.

Amb una senzilla posada en escena, però amb prou càrregues de profunditat, *Miocardio* es recolza en les entregades actuacions dels seus protagonistes, en unes converses que no abusen de l'acudit, però sí que fan servir jocs de paraules, i en el poder de la fantasia per reviuire moments, reprendre il·lusions i acabar reflatant vides a la deriva. Al final, amb un somriure és com millor es parla d'assumptes delicats: d'això en sabia molt Billy Wilder, en qui Carrasco ha trobat un model i mestre.

Alfonso Rivera - cineuropa.org